
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Cảnh khổ địa ngục

<blockquote>Kalama tri ân bạn dieulienhoa67 77july2015 tranngocdieu.nt ghi chép.</blockquote>
[10/05/2021 - 02:37 - dieulienhoa67]

Không biết ở đây có nghĩa là con không biết nhưng không có làm gì bậy.

Ông ấy nói: con không biết Ngài là Phật. Thì Ngài nói: ở không biết (mà không làm) thì không có tội.

Còn đàng này không biết mà có làm chuyện tầm bậy với người ta thì có tội chứ! Cô nghe kịp không?

Có 2 chuyện khác nhau: tôi đứng trước nhà cô mà cô khôngng biết; rồi cô tạt nguyên cái xô ra trúng tôi rồi cô ra xin lỗi.

Cái đó nó khác với cái chuyện là tôi cũng đứng trước nhà cô, rồi cô không biết gì hết và cô ra đuổi tôi thẳng cẳng. Hai cái đó nó khác nhau chứ!

Một cái là... ờ tôi xin lỗi... Tôi nói 1 ví dụ khác.

Một cái là cô cầm nguyên 1 ca nước dơ tạt ra ngoài vô 1 người nào đó mà cô không biết người đó là tôi. Trường hợp thứ 2 là cô không định tạt vào ai hết. Cô nghe kịp không? Vậy thì theo cô 2 trường hợp này khác hay giống? Cả 2 trường hợp đều là không biết nhưng 1 trường hợp là cô không biết người đó là tôi nên cô tạt nước dơ. Còn trường hợp thứ 2 là cô không cố ý tạt ai hết. Cái ông mà ngủ cùng nhà kho với Đức Phật, ông không biết đó là Phật, nhưng ông không lỡ làm chuyện gì hết, nên đến sáng ông sám hối, thì việc sám hối này là lịch sự thôi. Ông nói "hồi tối con ở bên chân Ngài mà con không biết", Thì Ngài nói ờ thì không biết, có gì đâu mà phải sám hối. Còn chuyện kia thì khác, chưa cần nói người ta là Thánh, chỉ cần anh cố ý giết người, anh đã phạm một tội lớn rồi.

.... đó là cái chuyện quả báo thôi. Cái mà tôi muốn nói là khi có ý giết người, các vị là phạm, ng bị giết ấy cũng là phạm. Nhưng nếu xui người phạm giết người đã đắc Thánh, hay 1 người oan trái với Phật ở kiếp trước, khi cả hai đều là phạm, nhưng khi kiếp ông trả oán thì Ngài là Phật, thì cái quả nó khác. Cho nên trong Kinh nói là nhất niệm thiên đàng, nhất niệm địa ngục là nghĩa đó. Một niệm ác nổi lên tạo ra địa ngục cho biết bao chúng sanh. (02:28)

Nó đúng lắm. Mà bây giờ là nhẹ, bây giờ chuyện tổng thống trả thù là hiếm, chứ ngày xưa vua với quan trả thù thì tàn khốc lắm. Nhưng bây giờ thì người ta không dám [ngang nhiên] làm [hại] mình, chứ ngày xưa thì dám lắm, chỉ cần là địa chủ [có gia thế] là làm thịt mình ngon lành luôn. Chứ bây giờ muốn hại mình cũng khó, chỉ trừ khi ổng chơi với xã hội đen thôi, chứ bên này muốn hại mình, nếu mình vô tội thì hại mình cũng khó, thời Mỹ vẫn minh.

Cho nên 1 lần mà mình có ác tâm hại ai, thì mình hãy hiểu rằng (cái quả của) ác tâm này sẽ kéo dài cho đến ngày mình thành Phật, mình Niết Bàn rồi cái ác tâm, hậu quả của nó vẫn kéo dài, rất dài.

Còn mỗi lần mà mình có tâm lành, thì mình phải biết rằng cái lành này nó sẽ kéo dài vô tận luôn. Nếu anh A mà có tâm lành với anh B thì kiếp sau này khi gặp lại, anh B sẽ mến anh A gặp nhiều lần

so với những gì mà anh A đã đối xử với anh B. Người A đối xử với người B chỉ bằng 1 trái cà, trái chuối thôi, nó sẽ nhân lên gấp nhiều lần về sau. Giống như sao chổi có cái đuôi nó tỏa, càng lúc càng lớn dần lên. Nghiệp ác nó cũng vậy. Đầu nó có chút xíu nhưng càng về sau nó càng lan tỏa như sao chổi. Nhưng mà đuôi sao chổi còn có chỗ dừng, nghiệp nó cũng tỏa ra như vậy nhưng không có chỗ dừng. Nó có rơi rớt, ví dụ như nó có 1 tỷ chúng sanh, nó tỏa ra vậy thì có chỉ một số rơi rớt [một số rất rất ít] là nằm trong số đạt được Niết Bàn chứ còn lại vô số tỷ khác mọc ra trong cái đuôi đó. Cho nên, Đời là bể khổ. 04:03

[08/06/2021 - 04:29 - lina.nguyenthuy]

Cho nên lên trời chỉ là một cái trại tị nạn tạm thời thôi. Chứ rớt xuống đây thì, nó đan kín như một cái mạng nhện vậy đó. Thoát khổ không được, thoát không được, nó rần rịt với nhau. Bây giờ tôi bỗng mây cô bỏ lên một vũ trụ khác, thì ở đó vẫn có người thân, người thù của mây cô đó, tôi bảo đảm như vậy. Tại vì sao, tại vì mình làm phước nhiều đó, thì phước báu đó ở kiếp sau giống như những người thân chào đón mình, ác nghiệp thì giống như một hung thần đang trực chờ mình ra khỏi nhà tù nó bụp mình liền. Từ thời nguyên thủy luân hồi đến giờ mình đã làm biết bao nhiêu ác, biết bao nhiêu thiện rồi. Cho nên thân nhân và kẻ thù của mình nó đang giăng đầy ở khắp nơi trên toàn vô số thế giới. Cho nên bây giờ muốn chạy đâu cũng không thoát. Đến thời điểm của cái nào thích hợp nó trở quả thì mình hưởng cái đó thôi. Một hoa hậu hôm nay chỉ cần bị stroke (đột quỵ) thì rất có thể ngày mai, ngày mai nó đã có thể đầu thai vào lòng một cô kỹ nữ để rồi một thời gian khoảng 9 tháng 10 ngày sau cổ lột lòng là một đứa bé bị hủi bị sida, chuyện đó bình thường, rất có thể, nếu cô có ác nghiệp.

Nói chung là với sự can thiệp của nghiệp thì trong vòng 1 năm, 1 chúng sinh họ sẽ biến đổi mà mình nhìn không ra, nói theo kiểu của tôi, là "Má nhìn không ra nữa". Mây cô học Phật Pháp rồi mới biết mấy chuyện cầu an, cầu siêu rất là mò kim đáy biển, khó lắm. Tại sao tôi nói tôi không tin là vậy, nó mong manh, nó mơ hồ lắm. Cả đời không tu, rồi dựng chuyện cái bụng tiền ra muốn mấy sư mấy thầy làm lễ cho lớn. Thật ra nghi thức rườm rà nó chỉ làm phiền những người còn sống chứ nó không đủ tác động vô những người đã chết. Lấy một cây kim ném xuống biển, nó rớt xuống đáy biển rồi thì trên mặt biển mình muốn 5, 3 chiếc chiến hạm rồi mình giăng đèn kết hoa mình thổi, chơi nguyên mấy cái ban nhạc Tây mình thổi tò te, rồi mình cho trực thăng quân đảo, rồi cho nhảy dù biểu diễn này nọ để mà truy điệu chiếc kim đã rớt xuống đáy biển. Chiếc kim nó bé mọn nó đi vào đáy biển tự bao giờ rồi mình làm âm ỉ, làm mưa làm bão trên biển nó là một trò hề. Cho nên đừng ai kêu tôi cầu siêu, cầu an, mấy cái lễ đó nó tức cười lắm, nó mong manh lắm. Cái quan trọng là mình hỏi nhỏ đương sự lúc còn sống ra sao, đương sự lúc còn sống là một cây kim hay là một hòn núi. Về thiện pháp đó, mình sợ thân nhân nói là một hòn núi, còn về ác pháp thì coi như thua. Cho nên hỏi cái người đó lúc còn sống họ đã có sự nghiệp gì rất vĩ đại. Vĩ đại cỡ Bôn Bốt, cỡ Hít Le đó thì thôi.

[23/09/2021 - 11:52 - nguyen.huynhchung295]

Cho nên... không phải tôi vô thần, nhiều người hiểu lầm tôi nói tôi không có tin là tôi vô thần, là nhà Sư Quốc Doanh, viết thư gửi cho Hòa Thượng tôi và nói tôi là NS QD do CS cử tôi qua đây, nhưng làm sao tôi tin [mấy chuyện cầu siêu cầu an] được, không cách gì có thể tin... [Sư nói nhanh quá con chưa nghe được đoạn này]

8:30

Chỉ thường thấy tôi đọc Kinh sách hoặc cầm bút, mà cầm bút chỉ để làm thơ hoặc viết nhật ký, ví như một ngày 5h cầm bút thì tôi chỉ nói chuyện về Kinh chỉ 2h đồng hồ thôi, còn lại là tôi đang hoàn thành quyển Từ Điển Hán - Việt, nói theo Ví Diệu Pháp thì khi tôi đang làm tôi không có một tâm nguyện gì trong đó hết. Nên trong 1 ngày 24 tiếng chỉ có 2h làm thiện thôi, còn 22 tiếng kia là bất thiện. Quý vị nghĩ đi, một đời mà chỉ có khoảng 10% làm thiện thì còn có cửa nào để đi lên không. Nếu mà sau 40 tuổi tôi không bỏ hết tất cả đi tu thiên mà tôi tiếp tục đời sống như thế này thì... không phải tôi buồn mà là tôi nói sự thật nó là như vậy. Mà các vị, có nhiều người họ nghĩ tôi hù, tôi giải thích rất là dễ hiểu. Quý vị tính giúp tôi thế giới này có bao nhiêu loài động vật, mà con người có bao nhiêu, con người còn đếm được mà, có 5 tỷ mấy, khoảng 6 tỷ đi còn lại nào là kiến, bọ... hàng Phi Nhân, loài A Tu La, Địa ngục, Nga Quỷ đâu có thấy, mà cả việc có ai đi máy bay liên

lục địa, ngồi trên máy bay thấy trùng trùng...Khi mà anh lên thì lên trong hoàn cảnh nào như Uganda, Ethiopia, hay Somalia xanh nhòn, xanh nhợt đó thì lên làm gì, không biết Phật Pháp khổ hơn ... bên Mỹ (Sư nói nhanh quá con khó đoán), cả đời không biết chữ, không có cơ hội lắng nghe những điều hay lẽ phải, cả đời đi kiếm cái ăn như một con thú, nghèo đến độ Bao Tử ... trái tim không biết yêu thương và khối óc không biết suy nghĩ, còn bao tử thì không có cái để bóp, khiếp chưa. Máu thì không đủ để hình thành nước mắt để khóc nữa, tận cùng của máu nước đó nó khổ đến vậy.

Rồi bây giờ quý vị bắt đầu viết, title (tựa đề) lớn phía trên: LƯỢC GIẢNG VỀ KHỔ CẢNH ĐỊA NGỤC. (13:15)

[18/12/2021 - 05:22 - tranngocdieu.nt]

Nếu những bôn chôn, căng thẳng là một thứ nền tảng cho những người nhiều ác tâm ngay trong đời sống hiện tại, thì thật đơn giản và dễ hiểu khi địa ngục chính là một trong những chỗ đi về của một người không có tư lương thiện pháp. Vấn đề địa ngục có lẽ là một trong những đề tài còn bị xem là mơ hồ đối với phần đông người học Phật. Tam tạng Pali chỉ nhắc đến một cách sơ sài dù rõ ràng là đã xác định sự tồn tại của những cảnh giới dành cho hạng người có quá nhiều tội lỗi. Số lượng và các hình thức quả báo ở các địa ngục có lẽ chỉ là những tiêu chí ước lệ mà trên căn bản chúng ta có thể hiểu đại khái rằng hình thức của quả báo thường tồn động (18:22)

Dáng dấp của nhân tạo: Nói dối thì bị cắt lưỡi, thông gian [con không nghe rõ từ này] thì bị leo cây gai, bòn xén thì phải uống dầu sôi... Ngưng lại chút, các vị hiểu không? tôi giảng sơ lại một chút. Tức là cái con số, ví dụ bao nhiêu địa ngục, thì cho đến bây giờ các nhà nghiên cứu nghiêm túc họ vẫn nói nó chỉ là một con số ước lệ thôi. Ước lệ nghĩa là tượng trưng thôi, chứ nó cũng không hẳn, bởi vì chúng sanh có quá nhiều và hình thức tạo nghiệp nó nhiều quá đi. Cho nên có bao nhiêu ác nghiệp thì có bấy nhiêu hình thức khổ. Ví dụ như bây giờ nói rằng "Ăn ở thất đức coi chừng bị trời phạt đó", đúng cái gọi là Trời phạt nó là cái ước lệ thôi. Nhưng đại khái mình hiểu rằng một lần chồng mà không đáng chồng, ít bữa mình bị một cái khổ nào đó của một thằng chồng không ra gì. Một lần vợ mà không ra vợ, ít bữa mình bị một cái khổ nào đó của một người vợ không ra gì. Làm con mà không giữ được hạnh làm con ít bữa nào đó mình bị một chuyện nào đó nó tương ứng với chuyện đó. Trời phạt là trời phạt như vậy đó. Thì con số bao nhiêu địa ngục, 300 địa ngục, 315 địa ngục, 318 địa ngục, 8 địa ngục lớn, 15 địa ngục nhỏ, v.v. những con số đó chỉ là ước lệ, tượng trưng thôi. Những địa ngục như mình học, địa ngục Hắc Thằng là bị tra tấn bằng sợi dây râu màu đen, hoặc là địa ngục bị tra tấn bởi ngọn núi sắt mà nó nghiêng cán lên. Hoặc là địa ngục là tiếng than khóc rùng rợn suốt ngày này qua tháng khác, v.v. (con không nghe được tên 2 địa ngục sau) Thì những địa ngục và hình thức trừng phạt được kinh sách miêu tả đó, thực ra chỉ là kinh sách đời sau thôi, chứ trong Chánh Tạng chỉ nói sơ qua.

Có một điều mà chúng ta có thể ghi nhận mà hồi nãy kêu là đại khái đó, trong Kinh dù có nói sơ sài, nhưng có xác định những cõi đó có thật. Có điều những con số đó thì Chánh Đẳng Phật không có nói, nhớ Đức Phật cẩn thận không có nói nha, tại ngài biết nó nhiều quá. Và những hình thức trừng phạt Ngài cũng nhắc sơ chứ không nói rõ vì nó nhiều quá. Cho nên, tôi mới ghi rõ đây là, mặc dù những con số và hình thức trừng phạt đó chỉ là ước lệ thôi, mà ta hiểu đại khái ở đây rằng là, thường thì trong quả báo mang chút ít dáng dấp của cái nhân tạo [ra quả báo đó].Thí dụ như hỏi rằng, bên địa ngục có bao nhiêu cách trừng phạt, mình nói, lúc ở trên cõi người anh tạo bao nhiêu ác nghiệp, và các hình thức tạo như thế nào, thì khi mà anh chịu khổ anh cũng bị giống giống vậy.

Ví dụ như, ngày xưa ngài Thọ Giác ngài có một người sư đệ là phó Tăng thống Giáo hội Phật giáo nguyên thủy Việt Nam, người sư đệ/hòa thượng đó có một người mẹ nuôi, và mẹ nuôi này ngày xưa đó lúc tôi học Phật tôi có gặp bà, khi mà Hòa Thượng đi mất (đi ra nước ngoài) tôi vẫn tới lui cái chùa đó, mấy năm sau thì bà mất. Bà mất là bị một cái bệnh rất lạ, cơ thể tự dung nó sưng phồng lên rồi nó bóng như cái dưa gang, rồi nó nứt y như trái dưa gang vậy đó. Trái dưa gang như thế nào, ai đã thấy trái dưa gang chín chưa, nó bóng nó nứt rồi bắt đầu nó chảy nước. Nó chảy như vậy thì làm sao mà sống nổi, con người quý vị mà nó nứt ra, nó nứt thấu xương vậy làm sao mà sống. Vậy là phải chết thôi. Mà quý vị biết đó, không tắm rửa thì bà ấy thôi. Mà tắm rửa thì các quý vị biết sao rồi đó, đứt tay mà mình rửa chén là mình đã đau rồi. Đẳng này cơ thể như cái rùa gang thì nói tắm là

tắm cái gì, tắm ra sao đây, chỉ còn nước mà lấy cái ben kẹp bông gòn rồi tắm thôi. Các vị coi, mỗi lần tắm nói xin lỗi chứ giống như là bị đánh. Mỗi lần tắm là bả la hét động trời. Chuyện ngày xưa, các vị kể, các vị đoán, nghi ngờ thôi... Thời con gái đi lấy chồng, rồi nhà chồng tới nhậu thích ăn thịt rùa đó. Cứ mỗi lần có khách tới là bà có việc đi luộc rùa, nấu nước sôi rồi liếm rùa vô. Thì mình cũng không chắc nhưng nghe kể thấy giống vậy, nhiều người kể vậy. Như đồ tể mà đâm heo lăm á, lúc già chết lẫn lộn kêu hét như con heo. Rồi có nhiều người là người ta để con dao chọc tiết thì mới chịu tắt thở chứ không cứ ngáp ngáp sáng chiều rồi mới chịu đi. Có người họ biết đó, họ để con dao đó với chậu huyết cho nhìn cái, thế là đi. Ngáp cái đi luôn.

23:57

[04/02/2022 - 01:57 - 77july2015]

23:56 Hồi này tui mới nói rằng, thà mình kể không biết bao nhiêu vì chuyện đó nó nhiều quá nhưng đại khái mình cứ nhớ căn bản là anh hành người ta ra sao là anh phải trải qua giống vậy. Tui biết gần cái ..gác của tui ở VN có bà đó làm nghề bán cá, bán cá biển ít có tội, nó chết đâu ở ngoài biển rồi, ướp con cá rồi, còn bán cá đồng là con cá còn tươi rói như vậy, nhiều người khách muốn mua là đem lên cân, tính nhiều thì lấy đi thì nó đỡ, có nhiều người làm biếng, mấy cô nhà giàu là sợ dơ móng tay, chỉ tay con đó đó, làm cho tui luôn, cân coi nhiều, tính ra 1 đồng 20 cent hay gì đó. Thế là bả làm cá hay lắm, mương rãnh ống cống không mà mình móc ra là nó nhảy nhưng không chỉ con nào là họ cầm trong tay cứng ngắt, con cá không nhảy không nhúc nhích để ra xong rồi trở cán dao cái búp là nó tê tê mà họ làm rất hay không nhìn, không dứt tay mà con cá vẫn sạch xong rồi họ đưa mình, đưa tiền, cầm tiền mà cũng còn sợ dơ tay nữa, bả phải xỏ con cá vô cái mang rồi, chỉ vậy là quảy đi thôi. Cả đời cán con cá như vậy đó, bả đi đâu bả ngồi giống y như con cá lúc bị đập vậy, cái người bả rung vậy nè, bác sỹ không khám ra được bệnh gì luôn, giống như người ta bị tật từ khi sanh ra vậy đó, mà không phải, kiểu giống như thần kinh vậy đó. Cả làng có ai bị gì đâu mà bả bệnh vậy đó, y chang như con cá lúc, cứ tăng tăng có con, đến lúc là ngưng, coi bộ dây thần kinh nghi ngại, relax chút là trở lại lẫn tăn tăn...

26:51 Còn tui nghe đâu mấy người bán gà chết cũng y như con gà, bán cái gì giống cái đó. Mình tưởng tượng con người mình giống khi thì có lí ha, mà có người vừa giống gà, giống cá thì giống luôn. 27:29 Cho nên là học, tui sẽ in quyền kia, nếu ai đó hỏi thì cũng nên trả lời như vậy. Đây là phương tiện viết sách họ giải thích cho mình, không phải bịa ra nhưng các vị dựa vào hình thức cái gì các vị thấy thì ghi lại. Về cơ bản mình vẫn hiểu rằng cái quả báo luôn tồn đọng, giữ lại 1 chút gì đó của nhân. Đã nói như vậy thì rất phức tạp, bao nhiêu chúng sanh thì có bao nhiêu ác tâm, bao nhiêu ác tâm thì có bao nhiêu hình phạt khác nhau. ...28:04 Đó là 1 hình thức cộng nghiệp, thí dụ tui thấy bao nhiêu năm nô lệ giặc Tàu, 100 năm đô hộ giặc Tây, 30 năm nội chiến, mấy mùa kháng chiến, các vị có biết chiến tranh đem lại bao nhiêu nỗi khổ cho VN không? Có người khổ vì mất chồng, còn lại bầy con, có người thì bầy con đi sạch, còn lại ông chồng thôi, nó tức cười như vậy đó. Bầy con bầy đứa đi sạch không còn đứa nào sống, ông chồng thì còn. Có gia đình thì tan hoang thất vọng người cha, Có gia đình thì tan hoang thất vọng người mẹ, có gia đình mất sạch còn mình bà ngoại, còn đâu cháu chắt chút chút đi sạch hết. Có người tàn cuộc chiến thì gia đình còn sót lại 2 ông phé bình, em thì còn giò mất con mắt, em thì đeo theo cái bọc ruột nó lòng thông vậy nè, ruồi bu kín cả chiều quê luôn. Chiến tranh là đem lại nỗi khổ cho người ta rồi, nhưng mỗi người vướng vào chiến tranh khác nhau. 29:03

[04/02/2022 - 01:57 - 77july2015]

23:56 Hồi này tui mới nói rằng, thà mình kể không biết bao nhiêu vì chuyện đó nó nhiều quá nhưng đại khái mình cứ nhớ căn bản là anh hành người ta ra sao là anh phải trải qua giống vậy. Tui biết gần cái ..gác của tui ở VN có bà đó làm nghề bán cá, bán cá biển ít có tội, nó chết đâu ở ngoài biển rồi, ướp con cá rồi, còn bán cá đồng là con cá còn tươi rói như vậy, nhiều người khách muốn mua là đem lên cân, tính nhiều thì lấy đi thì nó đỡ, có nhiều người làm biếng, mấy cô nhà giàu là sợ dơ móng tay, chỉ tay con đó đó, làm cho tui luôn, cân coi nhiều, tính ra 1 đồng 20 cent hay gì đó. Thế là bả làm cá hay lắm, mương rãnh ống cống không mà mình móc ra là nó nhảy nhưng không chỉ con nào là họ cầm trong tay cứng ngắt, con cá không nhảy không nhúc nhích để ra xong rồi trở cán dao cái búp là nó tê tê mà họ làm rất hay không nhìn, không dứt tay mà con cá vẫn sạch xong rồi họ đưa

mình, đưa tiền, cầm tiền mà cũng còn sợ dơ tay nữa, bả phải xỏ con cá vô cái mang rồi, chỉ vậy là quày đi thôi. Cả đời cán con cá như vậy đó, bả đi đâu bả ngồi giống y như con cá lóc lúc bị đập vậy, cái người bả rung vậy nè, bác sỹ không khám ra được bệnh gì luôn, giống như người ta bị tật từ khi sanh ra vậy đó, mà không phải, kiểu giống như thần kinh vậy đó. Cả làng có ai bị gì đâu mà bả bệnh vậy đó, y chang như con cá lóc, cứ tăng tăng có con, đến lúc là ngưng, coi bộ dây thần kinh nghỉ ngơi, relax chút là trở lại lăn tăn tăn...

26:51 Còn tui nghe đâu mấy người bán gà chết cũng y như con gà, bán cái gì giống cái đó. Minh tưởng tượng con người mình giống khi thì có lí ha, mà có người vừa giống gà, giống cá thì giống luôn. 27:29 Cho nên là học, tui sẽ in quyển kia, nếu ai đó hỏi thì cũng nên trả lời như vậy. Đây là phương tiện viết sách họ giải thích cho mình, không phải bịa ra nhưng các vị dựa vào hình thức cái gì các vị thấy thì ghi lại. Về cơ bản mình vẫn hiểu rằng cái quả báo luôn tồn đọng, giữ lại 1 chút gì đó của nhân. Đã nói như vậy thì rất phức tạp, bao nhiêu chúng sanh thì có bao nhiêu ác tâm, bao nhiêu ác tâm thì có bao nhiêu hình phạt khác nhau. ...28:04 Đó là 1 hình thức cộng nghiệp, thí dụ tui thấy bao nhiêu năm nô lệ giặc Tàu, 100 năm đô hộ giặc Tây, 30 năm nội chiến, mấy mùa kháng chiến, các vị có biết chiến tranh đem lại bao nhiêu nỗi khổ cho VN không? Có người khổ vì mất chồng, còn lại bầy con, có người thì bầy con đi sạch, còn lại ông chồng thôi, nó tức cười như vậy đó. Bầy con bầy đứa đi sạch không còn đứa nào sống, ông chồng thì còn. Có gia đình thì tan hoang thất vọng người cha, Có gia đình thì tan hoang thất vọng người mẹ, có gia đình mất sạch còn mình bà ngoại, còn đâu cháu chắt chút chút đi sạch hết. Có người tàn cuộc chiến thì gia đình còn sót lại 2 ông phế binh, em thì còn giò mất con mất, em thì đeo theo cái bọc ruột nó lòng thòng vậy nà, ruồi bu kín cả chiều quê luôn. Chiến tranh là đem lại nỗi khổ cho người ta rồi, nhưng mỗi người vướng vào chiến tranh khác nhau. 29:03

[06/02/2022 - 12:10 - 77july2015]

29:03 Nó không giống nhau. Giả dụ như bây giờ, nói đi làm dâu khổ nhưng mỗi người có 1 cái khổ làm dâu, bị nghi là ăn cắp tiền, trên người lạnh lạnh không có gì hết, người thì làm dâu mà nghĩ đến bà đen hoai. Mỗi lần nấu cơm là bị canh bỏ cát với bỏ muối vô, giặt đồ bị bỏ kim vô, xách nước vô 2 thùng thì bị đổ bớt 1 thùng, đi ra tới bờ sông cũng bị đổ nước tại vị trí cũ nữa, thấy nó phá mà không dám nói tiếng nào. Đi mua bánh về, quỳ cho nó ăn để nó đừng phá mình. Có đứa làm dâu thì bị mẹ chồng lấy dùi dưới đất gõ cái boong lên đầu mình giống quỳnh trống múa lân, thiếu điều bẻ cái đầu. Mỗi người có cái khổ, có người chồng cung, mẹ chồng cung, cả nhà chồng cung, chỉ có điều để đứa con bằng cùm tay ôm nhách xấu quác, không dám bông đi đâu hết là cũng thấy khổ. Nhiều cái khổ lắm.

Cho nên bao nhiêu chúng sanh thì bấy nhiêu hình thức ác nghiệp và bấy nhiêu hình thức thiện nghiệp; và bấy nhiêu hình thức thiện nghiệp thì nó trở quả cũng khác nhau. Có người cả đời hạnh phúc chỉ vì, xin lỗi nha, họ có nhân dáng đẹp thôi. Có người họ đẹp và hạnh phúc chỉ vì họ có con mắt. Nhờ có con mắt mà anh đó cưới được vợ. Hai con mắt đó móc ra đem cân với nguyên con người thì nó chỉ 1 phần nhỏ thôi, hai con mắt đó đã cứu rỗi cả mấy chục kí lô còn lại, tức cười. Có người mê mỗi cái mục ruồi đây thôi.

Ở bên VN, tui có biết 1 vị hòa thượng, sau này vị đó bị ung thư chết, ngài chết năm 65 tuổi mà hàm răng của ngài đẹp hơn bất cứ người thanh niên nào mà tui nhìn thấy. Khi ngài mất rồi thì bà vợ của ngài, trước khi ngài đi tu ngài có vợ, tận lúc đó bả không còn giữ kẻ nữa, bả nhớ kĩ lại, bả nói với mấy bà kia thì lần lần cũng tới tai mấy sư. Bả nói hồi xưa biết bao nhiêu người hỏi bả, biết bao nhiêu gia đình thế gia vọng tộc mà bả không chịu, bả chịu ổng vì mỗi hàm răng đó, ổng cười đẹp lắm. Nhà chung vách vậy nè, nhà bên đây con trai không, nhà bên đây con gái không, tối nghe không biết họ nói đề tài gì mà nhìn bên nhà mình không có....31:58 Nhỏ này lỗ tai đẹp, lỗ mũi đẹp, răng đẹp, mấy người đó chằm sao chằm ra bà đi bả kể bả chằm ông nội này chằm ra. Chỉ có răng không mà bả ưng ổng. Ông thì cũng được, mập lùn, hơi đen đen nhưng đại khái là có hàm răng thôi à. Bởi vậy những thứ trên đời này, họ vào đời những ngưỡng cửa khác nhau. Biết chỉ mấy dòng đó thôi mà mình đã thấy mấy chục trang.

1) Về tuổi thọ ở các địa ngục: Đây lại cũng là 1 điều bất định. Có những chúng sanh mắc trọng nghiệp phải sanh vào đại địa ngục (vốn có tuổi thọ nhiều năm) nhưng riêng họ chỉ chịu khổ trong ít

hôm. Chẳng hạn trường hợp bà Mallika, trong tiếng pali nghĩa là hoa lài, trong tiếng Tàu hoa mạc lợi.

Giờ mình qua Beijing nói hoa mạc lợi họ cũng biết nữa, mạc lợi là từ chữ mallika mà tại sao có sự trùng hợp, là bởi vì có những từ trong kinh Phật được người ta dùng bên ngoài, dùng vào nhân gian, mà có nhiều người không biết. Ví dụ, ngoài đời, người VN dùng chữ bụt, có biết chữ bụt đó từ chữ buddha không? Theo pali, nó là chữ buddha mình đó, hoặc chữ Phật cũng là chữ buddha mình. Phật nguyên thủy là chữ gì bên Tàu đó, tới qua tiếng Việt, âm chữ Phật là mất tiêu chữ đà đà, chữ âm bên Tàu là chữ gì gì đó.

Bà Mallika chỉ ở địa ngục 7 hôm mà thôi. Trong cuộc đời, có lần bà vì nói láo với vua đó, thử hỏi cả đời mình bao lần nói láo mà bà là Phật tử thuần thành mà. Nhà mình là cái nền đất, đi có dơ cũng không thấy. Nền nhà có dơ thì mình đi cũng không thấy nhưng ngôi nhà lát bằng marble không, tự nhiên mình rải lên nắm cát đi là nghe nó xám xạm khó chịu phải không ạ? Trong khi đó, tâm hồn mà bày bày bê bối, phiền não khởi lên hà rầm mà mình thấy nó cũng vậy à; nếu 1 ngày nào đó các vị giữ giới trong sạch, hành thiền nghiêm túc, mình lỡ làm chuyện gì kỳ cục là biết liền, đặc biệt đối với các thiền sinh tu Tứ Niệm xứ. Buổi sáng lỡ nói chuyện với ai mà làm cho người ta buồn mà mình quên xin lỗi, buổi tối hành thiền biết liền, biết tấc cái chân, cuối cùng không biết tại sao mình bị vậy, à à sáng mình chưa xin lỗi người ta, về xin lỗi. Chỉ có cái tâm hành giả mới biết chuyện đó thôi, đại khái y như nền nhà lát bằng đá marble, chỉ cần ném 1 nắm cát là tui đi nghe nó kì lắm, hoặc trên con mắt búng vô 1 hạt cát là nghe nó đã điên lên rồi, vậy chứ nói lấy bàn chân của cô đi trên nền đất không thấy khó chịu bằng 1 hạt cát đậu trên con mắt. Tại sao? vì da chân của cô không nhạy bằng con mắt. Đối với 1 hành giả, tâm của họ giống như con mắt, tâm của người mình bình thường không tu hành giống như đi bàn chân. Cho nên người tu càng cao thì trí của họ càng nhạy. Chẳng hạn, hôm nay tui giảng, các vị đừng nghĩ cái đó trí nhạy, cái đó giống như tui đang trả bài cho quý vị đó, chứ chưa phải là nhạy.

Trí có 3 loại là trí văn, trí tư, trí tu. Trí văn là cái mình nghe nhiều, học nhiều, nhớ nhiều. Căn cứ trên nền tảng những cái đã nghe, đã học, mình lại có những lúc mình ngẫm lại dựa trên cái nghe, cái học đó mới thật sự là trí tu. Chưa hết, từ trí tu đó nghĩ như thế nào đó để phiền não của mình giảm đi, đó mới là trí tu. Học cho nhiều, mới trí văn. Biết làm thế nào đó để cái trí vượt ra khỏi sách vở là trí tư. Học thế nào đó mà càng học phiền não càng giảm thì đó là trí tu. Hễ học cho nhiều mà phiền não y nguyên, đó không phải trí tu. Đó là những cách định nghĩa gọn nhất, dễ nhớ nhất, ai định nghĩa sao cũng được, mình chỉ nhớ chừng. Học pháp cách hiểu của mình thế nào cũng được, mà càng hiểu phiền não càng mòn đi là okay. Ngã mạn mòn đi, tà kiến mòn đi, tham mòn, sân mòn, si mòn đó là trí tu. Càng học, hiểu nhiều hơn hay không không biết, mà ngã mạn càng lên 1 cục là học lộn rồi, tự mình biết liền. Phần đó giống như chiếc thuyền đang đi trên dòng nước, thấy nó vướng là biết mắc kẹt. Tâm hồn đang xuôi dòng biển cả, hướng về đại dương giải thoát, đang đi tự nhiên khựng cái là biết nó có cục ngã mạn đang trôi lên phía trước. Đức Phật dùng hình ảnh đó rất chính xác. 39:33

[07/02/2022 - 01:55 - 77july2015]

39:29 Đức Phật nói chiếc thuyền đang đi trên biển mà đứng lại vì gặp 1 cái cùn. Hồi đó bên Việt Nam, cái này phải về quê mới biết, từ chùa Siêu Lí qua cồn Phụng (?) có nguyên vùng sông mênh mông, bờ này không thấy bờ kia, mới thấy Phật tử đang đi băng băng thì họ đánh 1 cái vòng qua bên này, đánh vòng chữ U đó. Tui mới hỏi họ, - Sư có biết không, hồi này đi thẳng thì mình vướng trên đó, sư có thể đi xuống dưới, nước mới tới đầu gối sư thôi. Có biết cái chỗ họ nói rằng là đầu gối đó là nó phải bằng từ đây ra chỗ ngoài xe chạy. Mà các vị biết nó mênh mông như vậy mà họ nói chỉ cần con không quẹo ra, mà đi thẳng nữa là con sẽ kẹt, thì sư sẽ bước xuống nước tới đầu gối. Trong kinh cái cồn đó gọi là ngã mạn. Tâm mình ngã mạn, đang đi ngon tới đó, tự nhiên có cục trôi lên vướng vậy thôi à.

Nhưng có điều, có những cái nó có, như là những phiền não là không tốt, nhưng có những cái nó có để cho mình tiến bộ, có những cái nó có để cho mình bị lùi sụt, đã nói đến thánh thì cái nào cũng phải bỏ hết. Ngã mạn nó có 3, so bằng, so hơn và so thua. Ba cái này nhân ba nữa, thành ra 9. Mình bằng mà mình nghĩ rằng mình hơn, mình bằng người ta mà nghĩ là mình thua, mình bằng người ta

mà mình nghĩ là mình bằng. Là ba rồi. Tiếp theo, mình hơn mà mình nghĩ mình thua, mình hơn mà mình nghĩ mình bằng, mình hơn mà mình nghĩ mình hơn. Ba cái nữa là 6. Mình thua, mà nghĩ bằng, nghĩ hơn, nghĩ thua. Ba này nữa là 9.

Cho nên các vị nghĩ Phật pháp mình nghĩ mình có bằng cô kia không ta, ngã mạn nữa. Nhưng có 1 điều, mình suy nghĩ để mình ráng học nữa. Cái đó cũng phiền não đó. Nhưng nó như loại lưỡi dao dùng để mổ. Còn cái mình so rồi mình khoái chí và mình không đi nữa thì nó cũng là con dao để mình tự sát. Cũng là con dao đó thôi, phải khác nhau chứ, các vị nghe kịp không ạ. Cho nên Phật pháp rất thú vị. Mình học vi diệu pháp rồi, đi học...42:18, một mặt đi học Phật pháp, một mặt nghe ngài giảng, về cái tâm mình vui lắm 42:26

[08/02/2022 - 07:20 - 77july2015]

42:28 - Thừa thầy, con đi làm buổi sáng, đi làm buổi chiều... - Cô đi làm là tui chịu thua bởi vì thiên bao nhiêu chủ yếu ban ngày, người ta làm 10 ngày mà đôi khi nếu bỏ ban ngày thì còn 4 tiếng đồng hồ đêm, vậy là $10 \times 4 = 40$. 42:58 Uổng quá.

43:18 Ngược lại cũng có những chúng sanh 43:36 sống trong tiêu địa ngục nhưng phải chịu hết kiếp, như vua A xà thế. Ông không làm cái gì trực tiếp hết, ông làm cái gì toàn là hùng hạp không à. Ví dụ Đề bà đạt đa làm gì là ông ké vô 1 chút, như tui gửi chút ít tiền vốn. Thí dụ, Đề bà đạt đa muốn cấm Phật thì phải cấm những vây cánh của Phật. Ai là vây cánh đây? Ông dòm dòm thấy phụ vương là nhiều người theo Phật muốn ông. 44:28 Giờ ông kiếm cách giết ông này, thế là ông thọc với ông A xà thế, lúc đó còn là hoàng tử, nói rằng: - Sức khỏe của phụ vương như sáng âm chiều mưa không bao giờ chết, nếu ngài chờ phụ vương ngài chết lúc đó ngài 100 tuổi rồi, giờ thôi ngài mời ông đi trước đi, trước sau cũng đi. Ông ngồi ông bàn - Giờ cũng là cha ta, nên không giết ông đâu, nên nhốt lại rồi mình lên làm vua. Một chuyện, bà Vaidehi vô thăm chồng bà, mỗi lần vô thì mang theo thức ăn, vì ông vua A xà thế ra lệnh bỏ đói mà, nhưng bà Vaidehi rất thương chồng, mỗi lần vô đều mang thức ăn, giấu trong quần áo. Vua biết được, không cho đem đồ ăn. Bà thất sách mới bôi thức ăn lên da thịt để mang vô. Vua biết được cũng không cho vô thăm nữa. Cuối cùng, ông cha vẫn chưa chết, còn sống nhơi nhơi, ông nhìn về cái chùa, ông biết đức Phật đang ở đó. Thật ra cái nghiệp của ông phải trú trong đó (?) Sau cùng thấy ông vua không chết - giờ tui bây nghĩ ra cách nào để cho ông đau đớn, ông đi cho sớm...

45:47 Cuộc đời có bao nhiêu cái cần đến với mình để mình giúp, đó là thiên thù. 46:01 Ở Phật giáo đại thừa, nếu mà có học về thần học của họ rất là hay. Nếu nói về Phật giáo nam tông mình thì thiên thù tượng trưng cho chánh tinh tấn, thiên nhân tượng trưng cho chánh kiến, trí tuệ, tuệ quyền hoặc trạch pháp giác chi. Nói bát chánh đạo, thì trí tuệ nằm ở vị trí chánh kiến, trạch pháp giác chi nằm ở trạch pháp, nói về ngũ quyền thì nằm ở tuệ quyền, nói về ngũ căn thì nằm ở tuệ căn.

47:00 Tạng Vi diệu pháp cho đến ngày hôm nay, chúng ta được biết: Có ít nhất là 3 cách trình bày, tạng Vi diệu pháp còn gọi là A tỳ đàm. 47:22 Cách trình bày thứ nhất là cách trình bày của đức Phật cho chư thiên. Cách này chúng ta hôm nay chỉ trừ ra người đã học Vi diệu pháp rồi, nghe qua rất hoan hỷ. Chẳng hạn tui lấy hôm nào đó, các vị đi dự đám ma có chư tăng rồi các vị nghe chư tăng tụng kinh. Các vị có 1 chuyện nên chú ý, kinh cầu siêu của Phật giáo nam tông phần lớn là A tỳ đàm. Trong 3 tạng đó, nhưng khi cầu siêu, phần lớn là tụng toàn vi diệu pháp hông à. Có nhiều vị sư bên VN không thích tạng Vi diệu pháp, nhưng khi tụng kinh mà các vị không biết những gì các vị tụng toàn A tỳ đàm không. Chẳng hạn cách trình bày của đức Phật là A tỳ đàm trên cõi trời, trên chư thiên ngài trình bày 1 cách rất đơn giản như thế này. Tất cả pháp thiện, tất cả pháp bất thiện, tất cả pháp vô ký; khi ngài nói như vậy, chư thiên liền đắc quả hàng triệu người. Ngài nói qua chuyện khác, tất cả thọ khổ, tất cả thọ lạc, tất cả thọ ưu, tất cả thọ hỷ, tất cả thọ xả; chư thiên đắc hàng loạt. Tui đồ các vị tại sao họ đắc? Họ nghe họ hiểu, nhiều vị họ đắc. Không hiểu lấy gì hoan hỷ. Do nhiều đời họ gieo trồng chủng tử giác ngộ.

Nên mình phải nghe, đức Phật mình nói có 4 hạng ngựa. Có 1 loại ngựa, nhất lắm, nó thấy bóng roi là nó đã chạy rồi, có những con ngựa đánh 1 roi nó mới chạy, có những loại ngựa đánh chết nó không chạy. Càng về sau chu kỳ sanh tử của chúng sanh cũng có lúc thăng trầm, lên xuống. Thăng là sao, lúc đó sức khỏe chúng sanh có, sức khỏe tâm lý và sức khỏe sinh lý. Sức khỏe sinh lý là con người khỏe mạnh mà thiếu bệnh. Sức khỏe tâm lý là lúc đó con người thông minh.

Chẳng hạn, các vị đạo sĩ sẽ thấy những giai đoạn, mà ở đây sự trụ trì vẫn thịnh vượng hay nhụt lại, có những giai đoạn kết hợp hoàng kim của trí tuệ của con người. Ví dụ, có những thời hoàng kim của triết học, có những thời hoàng kim của khoa học, cách đây khoảng 2500 năm được cho là thời hoàng kim của triết học. Bên Ấn độ, có phật thích ca, các hệ phái triết học ấn độ rất xuất sắc, chẳng hạn đạo Kỳ na, đạo Zen bây giờ ở Ấn độ hiện đã có gốc tương đương thời đức phật, rất sâu sắc. Hoặc Sakya cũng đồng thời với thời đức phật. Bên Tàu có Khổng Tử, Trang Tử, Lão Tử cũng xuất sắc. Bên Hi Lạp là Socrate, Platon, Aristote sắp sắp cái thời đó, thời đó nó rõ. Các vị ở đây có học hội họa không? Hồi xưa thì tú tài có học cái đó. Các vị có nghe từ Thời Phục hưng không? Tiếng Tây kêu là renaissance. Châu Âu có 1 giai đoạn chìm vào bóng tối, vào sau thế kỉ XV thì nó sáng lên, có Raffaello,.. và 1 loạt danh họa xuất hiện, rồi nó chìm trở lại. Qua đi thời điểm hội họa là nó qua đi thời điểm khoa học, sau thời Leonard de Vinci ông mà vẽ bức Lisa Mona ông vừa là họa sĩ, vừa là kiến trúc sư, vừa bác sĩ, trung sĩ, ông giỏi lắm! 51:20

[08/02/2022 - 07:20 - 77july2015]

42:28 - Thừa thầy, con đi làm buổi sáng, đi làm buổi chiều... - Cô đi làm là tui chịu thua bởi vì thiên bao nhiêu chủ yếu ban ngày, người ta làm 10 ngày mà đôi khi nếu bỏ ban ngày thì còn 4 tiếng đồng hồ đêm, vậy là $10 \times 4 = 40$. 42:58 Ủng quá.

43:18 Ngược lại cũng có những chúng sanh 43:36 sống trong tiểu địa ngục nhưng phải chịu hết kiếp, như vua A xà thế. Ông không làm cái gì trực tiếp hết, ông làm cái gì toàn là hùng hạp không à. Ví dụ Đề bà đạt đa làm gì là ông ké vô 1 chút, như tui gửi chút ít tiền vốn. Thí dụ, Đề bà đạt đa muốn cấm Phật thì phải cấm những vây cánh của Phật. Ai là vây cánh đây? Ông dòm dòm thấy phụ vương là nhiều người theo phật muốn ông.. 44:28 Giờ ông kiếm cách giết ông này, thế là ông thọc với ông A xà thế, lúc đó còn là hoàng tử, nói rằng: - Sức khỏe của phụ vương như sáng âm chiều mưa không bao giờ chết, nếu ngài chờ phụ vương ngài chết lúc đó ngài 100 tuổi rồi, giờ thôi ngài mời ông đi trước đi, trước sau cũng đi. Ông ngồi ông bàn - Giờ cũng là cha ta, nên không giết ông đâu, nên nhốt lại rồi mình lên làm vua. Một chuyện, bà Vaidehi vô thăm chồng bà, mỗi lần vô thì mang theo thức ăn, vì ông vua A xà thế ra lệnh bỏ đói mà, nhưng bà Vaidehi rất thương chồng, mỗi lần vô đều mang thức ăn, giấu trong quần áo. Vua biết được, không cho đem đồ ăn. Bà thất sách mới bôi thức ăn lên da thịt để mang vô. Vua biết được cũng không cho vô thăm nữa. Cuối cùng, ông cha vẫn chưa chết, còn sống nhơi nhơi, ông nhìn về cái chùa, ông biết đức phật đang ở đó. Thật ra cái nghiệp của ông phải trả trong đó (?) Sau cùng thấy ông vua không chết - giờ tui bây nghĩ ra cách nào để cho ông đau đớn, ông đi cho sớm..

45:47 Cuộc đời có bao nhiêu cái cần đến với mình để mình giúp, đó là thiên thù. 46:01 Ở phật giáo đại thừa, nếu mà có học về thần học của họ rất là hay. Nếu nói về phật giáo nam tông mình thì thiên thù tượng trưng cho chánh tinh tấn, thiên nhân tượng trưng cho chánh kiến, trí tuệ, tuệ quyền hoặc trạch pháp giác chi. Nói bát chánh đạo, thì trí tuệ nằm ở vị trí chánh kiến, trạch pháp giác chi nằm ở trạch pháp, nói về ngũ quyền thì nằm ở tuệ quyền, nói về ngũ căn thì nằm ở tuệ căn.

47:00 Tạng Vi diệu pháp cho đến ngày hôm nay, chúng ta được biết: Có ít nhất là 3 cách trình bày, tạng Vi diệu pháp còn gọi là A tỳ đàm. 47:22 Cách trình bày thứ nhất là cách trình bày của đức phật cho chư thiên. Cách này chúng ta hôm nay chỉ trừ ra người đã học Vi diệu pháp rồi, nghe qua rất hoan hỉ. Chẳng hạn tui lấy hôm nào đó, các vị đi dự đàm ma có chư tăng rồi các vị nghe chư tăng tụng kinh. Các vị có 1 chuyện nên chú ý, kinh cầu siêu của phật giáo nam tông phần lớn là A tỳ đàm. Trong 3 tạng đó, nhưng khi cầu siêu, phần lớn là tụng toàn vi diệu pháp hông à. Có nhiều vị sư bên VN không thích tạng Vi diệu pháp, nhưng khi tụng kinh mà các vị không biết những gì các vị tụng toàn A tỳ đàm không. Chẳng hạn cách trình bày của đức phật là A tỳ đàm trên cõi trời, trên chư thiên ngài trình bày 1 cách rất đơn giản như thế này. Tất cả pháp thiện, tất cả pháp bất thiện, tất cả pháp vô kí; khi ngài nói như vậy, chư thiên liền đắc quả hàng triệu người. Ngài nói qua chuyện khác, tất cả thọ khổ, tất cả thọ lạc, tất cả thọ ưu, tất cả thọ hỷ, tất cả thọ xả; chư thiên đắc hàng loạt. Tui đó các vị tại sao họ đắc? Họ nghe họ hiểu, nhiều vị họ đắc. Không hiểu lấy gì hoan hỉ. Do nhiều đời họ gieo trồng chủng tử giác ngộ.

Nên mình phải nghe, đức phật mình nói có 4 hạng ngựa. Có 1 loại ngựa, nhát lắm, nó thấy bóng roi là nó đã chạy rồi, có những con ngựa đánh 1 roi nó mới chạy, có những loại ngựa đánh chết nó

không chạy. Càng về sau chu kỳ sinh tử của chúng sanh cũng có lúc thăng trầm, lên xuống. Thăng là sao, lúc đó sức khỏe chúng sanh có, sức khỏe tâm lý và sức khỏe sinh lý. Sức khỏe sinh lý là con người khỏe mạnh mà thiếu bệnh. Sức khỏe tâm lý là lúc đó con người thông minh.

Chẳng hạn, các vị đạo sư sẽ thấy những giai đoạn, mà ở đây sự trụ trì vẫn thịnh thoàng hay nhắc lại, có những giai đoạn kết hợp hoàng kim của trí tuệ của con người. Ví dụ, có những thời hoàng kim của triết học, có những thời hoàng kim của khoa học, cách đây khoảng 2500 năm được cho là thời hoàng kim của triết học. Bên Ấn độ, có phật thích ca, các hệ phái triết học ấn độ rất xuất sắc, chẳng hạn đạo Kỳ na, đạo Zen bây giờ ở Ấn độ hiện đã có gốc tương đương thời đức phật, rất sâu sắc. Hoặc Sakya cũng đồng thời với thời đức phật. Bên Tàu có Khổng Tử, Trang Tử, Lão Tử cũng xuất sắc. Bên Hi Lạp là Socrate, Platon, Aristote sắp sắp cái thời đó, thời đó nó rõ. Các vị ở đây có học hội họa không? Hồi xưa thì tú tài có học cái đó. Các vị có nghe từ Thời Phục hưng không? Tiếng Tây kêu là renaissance. Châu Âu có 1 giai đoạn chìm vào bóng tối, vào sau thế kỉ XV thì nó sáng lên, có Raffaello,.. và 1 loạt danh họa xuất hiện, rồi nó chìm trở lại. Qua đi thời điểm hội họa là nó qua đi thời điểm khoa học, sau thời Leonard de Vinci ông mà vẽ bức Lisa Mona ông vừa là họa sĩ, vừa là kiến trúc sư, vừa bác sĩ, trung sĩ, ông giỏi lắm 51:20

[11/02/2022 - 01:17 - 77july2015]

51:20 Sau thời đó cơ khí mới phát triển dần dần đến Louis Pasteur rồi Pascal rồi Descartes, đến đời ông Thomas Edison của Mỹ là rồi. Hiện tại được xem là thời điểm hoàng kim của khoa học. Trí tuệ con người cũng có lúc lên lúc xuống như vậy. Nãy giờ tui nói 1 chuyện tui đi quá xa. Có những con ngựa 51:55 nó chỉ vừa nhìn thấy bóng roi là nó chạy là sao? Thời Đức Phật ra đời, ngài nói cái nghe là họ đắc: thấy cái lá rụng, cuộc đời nó như vậy, tự nhiên họ đắc.

Chúng sanh không có nặng về cái đó, nó nặng về cái khác, họ phải đi chứng minh hùng hục. Chẳng hạn thập niên 60, thời điểm ra đời của... phong trào hippie, picnic, adam gì của Pháp của Mỹ đó. Nó hết đời đó rồi thôi, sau đó đến giai đoạn của bà Dipa Ma ở Ấn, hết cái đời đó rồi thì sau đó có 1 giai đoạn.. Ngày xưa trước đó có 1 giai đoạn ông Christ (?) cả Âu Châu quỳ xuống dưới chân. Sau đó có 1 thời cả thế giới, nói cả thế giới hơi quá đáng nhưng mà ít nhất cũng 1/3 thế giới ...quay nhìn về nhân vật VN, Thích Nhất Hạnh tức là sau 75 Nhất Hạnh có quay về rồi ông rõ lên. Giờ nó sắp ra đến vụ khác, mà mình đang chờ đợi coi ông nào sắp lộ ra nè, chứ thời Nhất Hạnh sắp hết rồi đó. Mỗi giai đoạn cũng như vậy.

Ở cõi trời có những chúng sanh vào thời điểm đức Phật chánh đẳng giác ra đời thì những chúng sanh hữu hạnh, hữu duyên, hữu phước, hữu trí họ cũng xuất hiện hoặc nghe đức Phật thuyết pháp, họ nghe bằng khả năng trí tuệ chín mùi, khi họ nghe sơ qua - Tất cả pháp thiện, tất cả pháp bất thiện, tất cả pháp vô kí, họ hiểu như thế này, họ nghĩ ra 1 chuyện liền, cái gọi là người, trời, thú, thánh, phàm, tiên nam, tiên nữ, hạnh phúc, đau khổ, giọt lệ, nước mắt, nụ cười đều là thiện, bất thiện hoặc vô kí. Thử hỏi suy nghĩ vậy sao không đắc! Đắc quá đi chứ.

Nói một cách khác, ai đó đã từng ném trái cay đắng trong tình trường, ai đó đã từng ném trái cay đắng trong cái hạnh phúc gia đình, chỉ cần đi đâu nghe tiếng con người ta khóc tự nhiên mình thấy bực mình. Các vị có hiểu tâm trạng đó không? Tui chưa có vợ, tui chưa có con mà tui biết tâm trạng đó. Tui ngồi giắc trưa, mà tui đón xe lam, xe bus ở VN nắng gắt, bà mẹ buôn gánh bán bưng, ông cha không biết ở đâu, mà thấy bà mẹ mang theo đứa thì mặt mày lem luốc, đứa thì còn bú, bả thì cứ múc chè cho khách, nắng như ở Sài gòn, bụi nó bốc lên, xa xa nó có lỗ công, mùi hôi nồng nặc bốc lên, ruồi bu kiến đậu rồi nó khóc, bả cộc, đánh nó, bả giao cho thằng lớn giữ, nó lo nó chơi còn em nó té cái ạch, bồng lên... Từ đó về sau, giắc trưa mà nắng nắng, mồ hôi nhớp nháp mà tui nghe con nít khóc thì tui..chỉ cần giắc trưa hè thôi mà các vị nằm mà nghe tiếng con nít khóc rồi nghe tiếng bà mẹ la con là tui nhớ chuyện kia. Hoặc những ai xa xứ, giắc trưa nghe gà gáy, tiếng kẻo kẹt nào đó không phải tiếng vông vẫn nhớ quê như thường.

Chư thiên cõi trời họ đắc quả là đắc chỗ đó, họ có cái duyên giác ngộ, họ chỉ nghe - Tất cả pháp thiện, tất cả pháp bất thiện, tất cả pháp vô kí. - là lập tức họ nhớ ra, tất cả những phù du giả tạo, những ảo mộng của kiếp người, của thân phận hữu vi, tui nói các vị nghe hiểu không? Nói chung họ là người từ trong cuộc sanh tử họ đi ra cho nên nhắc lại từng phần họ hiểu liền hoặc 1 tay kĩ sư cơ khí, chỉ cần nghe tới bugi hoặc dầu là ảnh hình dung ra cái máy đó liền. Một tên dốt đặc không biết

gì về vật lí, giờ có đem riết cái thùng bugi cũng không hiểu gì hết, thiếu điều cắt ra được từng miếng miếng cắt ra thồn vô hòng ảnh thì cũng không hiểu gì hết.

Nhưng 1 người hữu duyên, túc trí chỉ cần nghe qua 3 cái đó là họ ngộ, họ nghe qua 3 cái đó là cuộc đời họ nằm trong 3 cái đó thôi, các vị về suy nghĩ. Thiện, bất thiện, vô kí. Người phàm không tu toàn là bất thiện, người phàm có tu thêm thiện, bất thiện còn mấy phần. Phàm có tu chút đỉnh nhưng không có thiện thì thiện dục giới, có tu có thiện khá hơn chút thì sắc giới; phàm nhưng tu dữ hơn chút, vô sắc giới. Thánh không còn thiện, cũng không còn ác, vậy là vô kí rồi, cái gọi là thế giới, vũ trụ, galaxy, universe gọi cho nhiều nhưng thực ra chỉ có 3 cách thôi, thiện bất thiện vô kí. Tất cả bàn, ghế, sông, hồ, biển, trạch, núi non, châu báu, bảo thạch trong thế giới này đều là hữu kí cả vì nó là sắc pháp. 56:51

[15/02/2022 - 12:25 - 77july2015]

56:50 Trong bản nêu chi pháp, các vị có thể chia cái nào thiện, cái nào bất thiện được không? - Được chứ sao không. Tất cả tất tâm thiện hoặc sở hữu nào liên quan đến tâm thiện, được gọi là pháp thiện. Tất cả tất tâm bất thiện hoặc sở hữu nào đi chung với tâm bất thiện, được gọi là pháp bất thiện. Ngoài ra gọi là pháp vô kí hết. Nhớ nhiều đó dùm tui đủ rồi. Các cô có nhớ kịp không? Tâm thiện có bao nhiêu? Trong bấy nhiêu tâm thiện đó dĩ nhiên có bấy nhiêu sở hữu tạo ra tâm thiện chứ. Có bao nhiêu tâm thiện, cho đó là số X đi, rồi bao nhiêu sở hữu thiện đi chung với X đó, gom 2 đũa đó lại gọi là pháp thiện. Có bao nhiêu tâm bất thiện mình cứ gọi nó là số Y, có bao nhiêu sở hữu đi chung với cái Y đó, gọi chung cái đó là gọi là pháp bất thiện. Trừ 2 cái pháp thiện và pháp bất thiện toàn bộ còn lại là pháp vô kí, kể cả niết bàn. Niết bàn cũng là pháp vô kí. Cách thuyết giảng đầu tiên của đức phật trên cõi trời là như vậy.

Trong các truyền thống kinh điển Pali nói rằng, đức phật vào cái hạ thứ 7 ngài lên cõi trời độ cho phật mẫu, gọi phật mẫu cho mình để hiểu thôi, chứ còn bà Maya khi bà sanh thế tử thì bà mất, bà lên trên làm 1 vị thiên tử người nam. Nhưng mà nam thì nam không lẽ giờ kêu bà bằng ông thì thấy nó chướng quá, nhiều khi không biết ai...

- Khi đức phật sanh thì có gọi là mẹ không? Dạ không, có nói chuyện nhau bằng tiếng Pali, cũng I với You hoặc... Có những ngôn ngữ trên thế giới không có cách xưng hô như VN, các vị học tiếng anh chắc biết mà. VN có vụ xưng hô kì lắm nha. Còn yêu nhau anh & em, sắp li dị thì tui & cô (...)
59:02 Chứ tiếng anh đâu có vụ đó. Cái người đi tỏ tình với mình cũng I - You, ngày nó bỏ mình cũng I - You, tới khi nó lụy mình cũng I & You thôi - Bây giờ I lụy you đây. - Bây giờ I sắp sửa cưới you đây.

Trong Pali cũng vậy, chỉ trừ 1 vài trường hợp. Ví dụ, cách xưng hô quan trọng, nhấn mạnh thí dụ thương ai, người lớn thương người nhỏ quá thì gọi là...(tiếng pali) như cha nói chuyện với con thân mật cấp thấy là...(tiếng pali). Còn tôn trọng hơn thì gọi bhanto, bhagava, marisa, bhante nhiều cách gọi như vậy. Còn thường cứ là chia đuôi cuối như trong pali, tui tôn trọng 1 cá nhân nào đó thì trong pali tui sẽ chia cái động từ này không phải là tôi, mà là chúng tôi. Ví dụ giờ tui quý xuống tui nói chuyện với hòa thượng, nếu tui nói bằng tiếng pali, - chúng con xin thỉnh hòa thượng qua phòng của chúng con, mặc dù phòng đó của tui. 1:00:30 - con xin thỉnh ngài, (ở động từ chia số nhiều) các ngài hãy qua phòng của chúng con mặc dù chỉ 2 người.

Tiếng việt mình cũng vậy thôi, trong trường hợp trang trọng, tui nói chuyện vẫn xin chúng tôi chứ. Khi nào tui giận cũng chúng tôi, khi nào tui giận ai mà tui muốn nói móc - Chúng tôi không dám cái đó, chúng tôi không đủ tài đức để nhận cái đó, v.v. Đại khái những lúc nghiêm túc, để mà nói móc, hay để tôn trọng thì chia số nhiều cũng vậy.

Đó là cách dạy vi diệu pháp ở trên cõi trời, cho chư thiên nhưng mà mỗi lúc đến giờ cơm, Đức Phật ngài dùng thần thông ngài hóa vị ra 1 đức phật ở đó, nên nhớ, đức phật đó trong chữ pali gọi là nitabuddha tức là hóa phật. Chứ không phải trong kinh Pháp hoa, phật đang nói rồi phật Đa bảo trong tháp mới vụt đứng lên lãnh thay lãnh thay. Nói chung trong bắc tông thì khi những phật và vị bồ tát ở nơi khác đến để nghe, hoặc có những mẫu đối thoại giữa ngài với chư phật khác. Bên nam tông thì tuyệt đối không có chuyện đó, bởi vì các vị có biết rằng đừng nói đến chánh đẳng giác, hai vị tạt giác tự ngộ như Độc giác với Toàn giác cũng không gặp nhau được, Độc giác với Độc giác thì được, nhưng Độc giác với Độc giác không được, cũng không sanh ra cùng thời nhau. Các vị Độc

giác có những trường hợp, vì cái nghiệp đến phải niết bàn, cũng có trường hợp xét thấy chư phật chánh đẳng giác sắp ra đời ngài cũng phải niết bàn.

Các vị có nghe, nếu đọc nhiều, sẽ nghe chữ isipatane trong bài kinh chuyển pháp luân - như vậy tôi nghe 1 thời đức thế tôn ngự tại vườn lộc giả chỗ chư thiên đọa xứ hoặc vườn isipatane, chữ isi đó chỉ bậc độc giác - ân sĩ, còn patana nghĩa là rơi xuống, rụng xuống. Nghĩa là có 5000 vị phật độc giác đang ở trong khu vườn đó, các ngài nghe chư thiên, chỉ có các ngài nghe chứ chúng sanh không có nghe, người phàm không có nghe, các ngài nghe chư thiên nói với nhau, có 1 vị chánh đẳng chánh giác sắp ra đời, các ngài biết là cái duyên của mình hết rồi thì 5000 vị cùng lúc bay lên trên không, nhập thiên, viên tịch xong, các vị chú nguyện sau khi tâm tử vừa xuất hiện thì tự nhiên lửa phát; lửa phát sau khi các ngài đã mất, xác không rớt xuống, thiêu cái xác xong thì xá lợi rớt xuống, thì chỗ đó được gọi là isipatana. Cho nên chữ hán dịch là chư thiên đọa xứ, đọa này không phải sa đọa, rớt hay ăn chơi sa đọa.

Tui đang giải thích rõ bên mình không có chuyện đức phật khác mà do ngài hiện ra giống như cái giả thôi, tuy là giả mà vị này cũng có khả năng thuyết giảng chứ không phải không, giống mình để lại máy cassette vậy đó. Rồi ngài ôm bát đi khất thực. 1:04:11

[15/02/2022 - 01:42 - 77july2015]

1:04:12 Trong kinh nói là ngài đi qua 1 vũ trụ khác ngài đi bát, mà ở đây tui không muốn nói vụ đó, tui sợ nói nhiều quá, các vị nghe nói là chỗ đó huyền hoặc. Một phần khả năng đi đứng của mình rất là ít nên mình không tin sự hiện hữu của các hành tinh khác. Ngài đi qua 1 vũ trụ khác mà vũ trụ đó nên nhớ đặc biệt thế này. Ở vũ trụ nào cũng có cõi người hết, dịch là vũ trụ cũng không đúng mà là cõi người khác, kiểu như cảnh khác. Như mình ở đây nam âu châu thì ngài đi qua bắc âu châu đi bát. Ở đó, cũng có nhiều người không có khả năng giác ngộ như mình. Tức là sau này con người sẽ đi đứng với tốc độ ánh sáng. Chính ông Einstein lúc còn sống cũng nói như vậy - Con người chỉ có bằng tốc độ ánh sáng thì con người mới mất đi trọng lượng của mình. Nếu mất đi trọng lượng thì mình sẽ làm được rất là nhiều việc, sẽ đi nhanh lắm, còn khi này mình chưa đạt được trình độ đó.

Khi ngài đi bát như vậy thì vị kia vẫn tiếp tục thuyết pháp. Ngài đi bát về thì tới Hy mã Lạp sơn thì ngồi ngài ăn, ngài độ cơm ở đó. Ngài Xá lợi phất mỗi ngày cũng đi bát xong lại đó gặp phật; ngài bắt đầu nói lại những gì ngài đã nói trên cõi trời đó, ngài nói lại cho ngài Xá lợi phất nghe. Ngài Xá lợi phất mới về chùa Kỳ viên ngài giảng cho chư tăng nghe, lúc đó ngài giảng theo kiểu khác. Kiểu đó mình học không nổi. Tức là ngài nghe từ đức phật rồi, ngài nghe kiểu - tất cả pháp thiện, tất cả pháp bất thiện, tất cả pháp vô kí; rồi tất cả cảm thọ này, tất cả này nọ kia, về vi diệu pháp, phần mātikā tức là đầu đề, phật thuyết giảng rất khô, ngài Xá lợi phất thấy vậy mới tắng nó ra.

Ngài nói thế này: - Thế nào là pháp thiện, ở đây trong pháp thiện gồm có xúc, thọ, tưởng, tư, mạng quyền, tác ý, vô tham, vô sân, vô si, tinh tấn, niệm, định, tuệ, có lúc có tuệ có lúc không có tuệ. Đây được gọi là tâm thiện, đây được gọi là pháp thiện. Tui nói vậy các vị hiểu kịp không?

Tại sao ngài giảng như vậy? Vậy đó mà mấy ngài kia nghe không hiểu, các vị tỷ kheo nghe không hiểu. Còn các vị A la hán thấy là nếu mà giải y như ngài Xá lợi phất dạy thì sao mà nghe cũng không hiểu. Thế là ngài làm thêm chú giải nữa, ngài giải như bây giờ tui đang giải. Thế nào là pháp thiện? Pháp thiện gồm có xúc, thọ, tưởng, tư, mạng quyền, tác ý, vô tham, vô sân, vô si, tinh tấn, niệm, định, tuệ, có lúc có tuệ có lúc không có tuệ. Tại sao cũng pháp thiện mà có lúc có tuệ, có lúc không có tuệ, bởi vì có tất cả 8 tâm thiện, tâm thiện hợp trí thì có tuệ, tâm thiện li trí không có tuệ,... Đến phiên học tới đó, học đâu đủ thứ cafe đảo nước ba nước 4 gì, nghĩa là chi tiết, chi tiết hơn.

Giống ngày xưa thời ông Leonardo da Vinci ông vẽ bức... cái thời đó người ta có thể... 1 người 50 tuổi cùng 1 lúc có thể là họa sỹ, nhạc sỹ, bác sỹ, kiến trúc sư, v.v. Nhưng thời này không được như vậy. Lí do thời này quá chi tiết, nội đi vào chi tiết đó, như tui nói hoài thời này học mỗi cái răng không mà học 4 năm. Thời này học máu con người, 4 năm, 5 - 7 năm mới ra được cái bằng bác sỹ về máu, rồi mấy năm trời về xương, mấy năm trời về chuyện đỡ đở (xin lỗi nhe). Tính như mù vườn ở VN, 1 2 cái dao lam với 2 3 cái lẹm rồi nước sôi rồi đơn giản banh nó ra (...) Lắm vấn đề xoay quanh chuyện đỡ đở mới ra được bác sỹ phụ khoa chứ. Chuyện đỡ đở đó mất bao nhiêu năm trong đại học. Mất thời giờ mà đôi khi thời xưa nó khác. Nói như vậy tui không có ý là mình chi tiết như bây giờ là hơn đức phật, hơn chư tăng hồi trước. Mà họ học cách lí lờm mà họ hiểu chi tiết. Giờ

mình học chi tiết nhưng chưa chắc có thể nói lại 1 cách ngắn gọn. Khác nhau chỗ đó. Hai ví dụ thành ra không được sát lắm, nhưng tui chỉ ví dụ tạm thời cho các vị hiểu vậy thôi chứ đừng lấy ví dụ này mà hiểu trăm phần trăm.

Như vậy nó có tất cả 3 cách dạy A tỳ đàm.

Cách 1 là cách đức phật dạy cho chư thiên.

Cách 2 là ngài Xá lợi phất dạy cho chư tăng. Cách đó hiện giờ ở trong Tam tạng.

Và trong Tam tạng hiện giờ vẫn còn lưu lại 2 cách. Cách của đức phật và cách của ngài Xá lợi phất.

Và cách của đức phật, có thể các vị không ngờ, nếu mà gom lại thì khoảng 1 cuốn vở học sinh.

Bao nhiêu thâm niên mệnh mông người ta học cả đời tự nhiên ngài nói có 3 câu. Tất cả pháp thiện, tất cả pháp bất thiện, tất cả pháp vô kí. Xong.

Dạy vậy đó, rồi các vị có biết rằng riêng pháp có tất cả 7 bộ, đem in ra bằng in của Hội Pali Texts Society của Anh nhè, in theo bằng in của Đại học Chulalongkorn của Thái nhè thì hai bằng in Tam tạng thành 45 quyển, Tam tạng của Miên thành 110 quyển, Tam tạng của Miến điện thành 12x quyển, riêng Tam tạng của Thái với của Anh in có 45 quyển thôi.

45 quyển trong đó riêng Vi diệu pháp 12 quyển. Trong 12 quyển đó gồm 7 bộ diệu pháp, 1 quyển pháp tụ, 1 quyển bộ phân tích, quyển 3 gồm 2 bộ nguyên chất ngữ và nhân chí tịnh, quyển 4 bộ ngữ tông, quyển 5-6 bộ song đối, từ quyển thứ 7-12 là bộ đại xứ tức là 6 cuốn. Mà các vị biết 6 quyển là ngài Xá lợi phất làm, vì ngài tán ra, các vị biết đức phật thuyết bao nhiêu không, có 1 trang này thôi, không có đại ý, rất chi tiết. Nếu có học Vi diệu pháp rồi thì biết là đức phật ngài dạy rất chi tiết trong 1 trang này thôi, tui không dám nói tui là 1 người đa văn quảng kiến, mà có học thì mới thấy nó sừng. Đọc Vi diệu pháp, bộ Đại xứ có 1 trang mà thôi mà ngài xá lợi phất dẫn ra thành 6 cuốn, 1 cuốn trung bình 800 trang. Các vị thấy hải hùng chưa? Chưa hết các vị nghe là nó lạnh sống. 1:12:15

[15/02/2022 - 01:43 - 77july2015]

1:04:12 Trong kinh nói là ngài đi qua 1 vũ trụ khác ngài đi bát, mà ở đây tui không muốn nói vụ đó, tui sợ nói nhiều quá, các vị nghe nói là chỗ đó huyền hoặc. Một phần khả năng đi đứng của mình rất là ít nên mình không tin sự hiện hữu của các hành tinh khác. Ngài đi qua 1 vũ trụ khác mà vũ trụ đó nên nhớ đặc biệt thế này. Ở vũ trụ nào cũng có cõi người hết, dịch là vũ trụ cũng không đúng mà là cõi người khác, kiểu như cảnh khác. Như mình ở đây nam âu châu thì ngài đi qua bắc âu châu đi bát. Ở đó, cũng có nhiều người không có khả năng giác ngộ như mình. Tức là sau này con người sẽ đi đứng với tốc độ ánh sáng. Chính ông Einstein lúc còn sống cũng nói như vậy - Con người chỉ có bằng tốc độ ánh sáng thì con người mới mất đi trọng lượng của mình. Nếu mất đi trọng lượng thì mình sẽ làm được rất là nhiều việc, sẽ đi nhanh lắm, còn khi này mình chưa đạt được trình độ đó.

Khi ngài đi bát như vậy thì vị kia vẫn tiếp tục thuyết pháp. Ngài đi bát về thì tới Hy mã Lạp sơn thì ngồi ngài ăn, ngài độ cơm ở đó. Ngài Xá lợi phất mỗi ngày cũng đi bát xong lại đó gặp phật; ngài bắt đầu nói lại những gì ngài đã nói trên cõi trời đó, ngài nói lại cho ngài Xá lợi phất nghe. Ngài Xá lợi phất mới về chùa Kì viên ngài giảng cho chư tăng nghe, lúc đó ngài giảng theo kiểu khác. Kiểu đó mình học không nổi. Tức là ngài nghe từ đức phật rồi, ngài nghe kiểu - tất cả pháp thiện, tất cả pháp bất thiện, tất cả pháp vô kí; rồi tất cả cảm thọ này, tất cả này nọ kia, về vi diệu pháp, phần mātikā tức là đầu đề, phật thuyết giảng rất khô, ngài Xá lợi phất thấy vậy mới táng nó ra.

Ngài nói thế này: - Thế nào là pháp thiện, ở đây trong pháp thiện gồm có xúc, thọ, tưởng, tư, mạng quyền, tác ý, vô tham, vô sân, vô si, tinh tấn, niệm, định, tuệ, có lúc có tuệ có lúc không có tuệ. Đây được gọi là tâm thiện, đây được gọi là pháp thiện. Tui nói vậy các vị hiểu kịp không?

Tại sao ngài giảng như vậy? Vậy đó mà mấy ngài kia nghe không hiểu, các vị tỳ kheo nghe không hiểu. Còn các vị A la hán thấy là nếu mà giải y như ngài Xá lợi phất dạy thì sao mà nghe cũng không hiểu. Thế là ngài làm thêm chú giải nữa, ngài giải như bây giờ tui đang giải. Thế nào là pháp thiện? Pháp thiện gồm có xúc, thọ, tưởng, tư, mạng quyền, tác ý, vô tham, vô sân, vô si, tinh tấn, niệm, định, tuệ, có lúc có tuệ có lúc không có tuệ. Tại sao cũng pháp thiện mà có lúc có tuệ, có lúc không có tuệ, bởi vì có tất cả 8 tâm thiện, tâm thiện hợp trí thì có tuệ, tâm thiện li trí không có tuệ,... Đến phiên học tới đó, học đâu đủ thứ cafe đảo nước ba nước 4 gì, nghĩa là chi tiết, chi tiết hơn.

Giống ngày xưa thời ông Leonardo da Vinci ông vẽ bức... cái thời đó người ta có thể... 1 người 50 tuổi cùng 1 lúc có thể là họa sỹ, nhạc sỹ, bác sỹ, kiến trúc sư, v.v. Nhưng thời này không được như vậy. Lí do thời này quá chi tiết, nội đi vào chi tiết đó, như tui nói hoài thời này học mỗi cái răng không mà học 4 năm. Thời này học máu con người, 4 năm, 5 - 7 năm mới ra được cái bằng bác sỹ về máu, rồi mấy năm trời về xương, mấy năm trời về chuyện đỡ đở (xin lỗi nhé). Tính như mù vườn ở VN, 1 2 cái dao lam với 2 3 cái lẹm rồi nước sôi rồi đơn giản banh nó ra (...) Lắm vấn đề xoay quanh chuyện đỡ đở mới ra được bác sỹ phụ khoa chứ. Chuyện đỡ đở đó mất bao nhiêu năm trong đại học. Mất thời giờ mà đôi khi thời xưa nó khác. Nói như vậy tui không có ý là mình chi tiết như bây giờ là hơn đức phật, hơn chư tăng hồi trước. Mà họ học cách lí lỏm mà họ hiểu chi tiết. Giờ mình học chi tiết nhưng chưa chắc có thể nói lại 1 cách ngắn gọn. Khác nhau chỗ đó. Hai ví dụ thành ra không được sát lắm, nhưng tui chỉ ví dụ tạm thời cho các vị hiểu vậy thôi chứ đừng lấy ví dụ này mà hiểu trăm phần trăm.

Như vậy nó có tất cả 3 cách dạy A tỳ đàm.

Cách 1 là cách đức phật dạy cho chư thiên.

Cách 2 là ngài Xá lợi phất dạy cho chư tăng. Cách đó hiện giờ ở trong Tam tạng.

Và trong Tam tạng hiện giờ vẫn còn lưu lại 2 cách. Cách của đức phật và cách của ngài Xá lợi phất. Và cách của đức phật, có thể các vị không ngờ, nếu mà gom lại thì khoảng 1 cuốn vở học sinh.

Bao nhiêu thâm niên mệnh mông người ta học cả đời tự nhiên ngài nói có 3 câu. Tất cả pháp thiện, tất cả pháp bất thiện, tất cả pháp vô kí. Xong.

Dạy vậy đó, rồi các vị có biết rằng riêng pháp có tất cả 7 bộ, đem in ra bằng in của Hội Pali Texts Society của Anh nhé, in theo bằng in của Đại học Chulalongkorn của Thái nhé thì hai bằng in Tam tạng thành 45 quyển, Tam tạng của Miên thành 110 quyển, Tam tạng của Miến điện thành 12x quyển, riêng Tam tạng của Thái với của Anh in có 45 quyển thôi.

45 quyển trong đó riêng Vi diệu pháp 12 quyển. Trong 12 quyển đó gồm 7 bộ diệu pháp, 1 quyển pháp tụ, 1 quyển bộ phân tích, quyển 3 gồm 2 bộ nguyên chất ngữ và nhân chí tịnh, quyển 4 bộ ngữ tông, quyển 5-6 bộ song đối, từ quyển thứ 7-12 là bộ đại xứ tức là 6 cuốn. Mà các vị biết 6 quyển là ngài Xá lợi phất làm, vì ngài tán ra, các vị biết đức phật thuyết bao nhiêu không, có 1 trang này thôi, không có đại ý, rất chi tiết. Nếu có học Vi diệu pháp rồi thì biết là đức phật ngài dạy rất chi tiết trong 1 trang này thôi, tui không dám nói tui là 1 người đa văn quảng kiến, mà có học thì mới thấy nó sượng. Đọc Vi diệu pháp, bộ Đại xứ có 1 trang mà thôi mà ngài xá lợi phất dẫn ra thành 6 cuốn, 1 cuốn trung bình 800 trang. Các vị thấy hải hùng chưa? Chưa hết các vị nghe là nó lạnh sống.
1:12:15

[18/02/2022 - 01:26 - 77july2015]

1:12:17 Bộ 12 cuốn thì 6 cuốn cuối cùng chỉ dành giải thích về 1 bộ thôi, đó là bộ đại xứ, nội dung của bộ đại xứ này gặp đức Phật ngài nói có 1 trang thôi. - Đại sứ nghĩa là gì? - Đại xứ ở đây là chữ X chứ không phải embaSSy trong tiếng anh, xứ là xuất phát. Đại xứ từ chữ pali là patthana, nghĩa là chỗ xuất phát của vạn pháp, nó hoan hi chỗ này.

Thí dụ, tui nói mấy cô nghe chỗ này để mình học mình khỏi ngỡ ngàng. Ngài nói: nhân duyên, cảnh duyên, trược duyên, mới nói 3 câu đó là chư thiên đắc, mấy triệu mấy triệu, tại sao họ đắc? Không đắc sao được, họ hiểu như thế này. Ngài nói nhân duyên có mấy - có sáu, tham, sân, si, vô tham, vô sân, vô si phải không ạ? Nội chuyện có mặt ở dưới cõi khổ đều là tác động của tham, sân, si; mọi sự có mặt ở cõi lạc và niết bàn là vô tham, vô sân, vô si, còn tham sân si nó hiểm dữ lắm. Cuộc đời mới đúng phù du.

Hoặc nó là nhân duyên, hoặc nó là cảnh duyên, là họ hiểu liền. Tất cả mọi chuyện thiện ác chúng sanh cõi đời này do cảnh duyên. Chẳng hạn tại sao có cõi trời phạm thiên bởi vì có người họ nhàm chán cảnh dục, người mình muốn nhàm chán cảnh gì đó thì nó phải có cái đó, mà lấy cái gì object để mình chán nó? Cái chán đó là mình phải bám vào cái gì đó. Chán cái này để bám cái này, bỏ cái này để đạt cái này thì cả 2 cái này đều là cảnh duyên. Như vậy sự có mặt của chúng sanh trên thế giới này đều là cảnh. Thức duy tâm tạo, gần giống vậy. Khi ta thấy cuộc đời này nằm trong cảnh duyên thôi, không còn gì để bám nữa, đó là lí do mình phải học phật pháp.

Không cần phải đọc hết 600 quyển bát nhã, chỉ nghe 2 chữ cảnh duyên, có học giáo lý mà nghe thêm 2 chữ đó là thấy trùng trùng duyên khởi trong đó rồi. Họ nghe có cái 1 à. Mà tui ghét nhất vụ mù mờ có 1 lần đó, ông sư người Korean ông gặp ngài Ajan Chah ông hỏi: - Con nghe nói thiền sư bên đây ngài có dạy về công án không? Công án bắc tông họ dạy thiền dạy bằng công án, ví dụ như - Tại vì con muốn hành thiền giờ ngài dạy cho con để con luyện thêm. Thầy mới lấy tay kí đầu cái cốc, về suy nghĩ hoài, ông thầy kí 1 cái đầu quá, mà kí đầu quá thì suy nghĩ cái gì ta.

Bên nam tông không có mù mờ vậy, bên mình nói thẳng. Bên mình nói cô đọng, ông thầy tùy khả năng người học trò, người nào đức tin nhiều thì cho học về cái gì liên hệ với đức tin? Ông đó ông dạy ngựa, ông chuyên nài ngựa, ông hỏi đức phật: - Con xin thưa với đức thế tôn, đệ tử của ngài đủ thứ thứ hạng hết, vua cũng có, rồi quan hay dân cũng có, nô lệ nữa, vậy thì dạy họ làm sao? Đức phật nói giống như con dạy ngựa vậy đó, con nào ngoan ngoan thì vuốt ve nó, con nào lì thì ta đánh nó, đứa nào lì thì ta đánh nó, còn con ngựa nào lúc lì lúc ngoan thì ta vừa đánh vừa xoa, con nào bất trị thì ta giết nó. Con ngựa để mình cưỡi thì sao mà giết, mà ngài đi đánh nó là coi không được rồi, mà ngài bảo đi giết nó là chuyện không được. Ngài nói, có nhiều người họ đến đạo này, phải nói cơ tánh của họ, nhân duyên của họ, vô là người ta nói cho họ nghe cõi trời thôi là họ đã tu rồi, đó là những người thích hợp vuốt ve. Nhưng có những người họ nói họ nghe từ địa ngục, là tự nhiên ớn, họ mới chịu tu, đó là những người ta phải đánh họ. Nhưng có những người ta nói 2 thứ họ mới chịu tu, chứ địa ngục ớn quá tu không nổi, chứ cõi trời nghe mê quá tu cũng không nổi, phải nói này nói kia mỗi thứ 1 chút như mắm nêm cho thêm miếng ớt, đại khái.

Ngài nói có những người, dạy cỡ nào cũng không hiểu, thì sao, còn cách "giết" nó nghĩa là bỏ mặc nó muốn sao thì muốn, đối với giáo pháp ta như vậy là "giết" đó, không nhắc tới nữa là "giết". Như chồng vợ lấy nhau mà chàng không hỏi thăm nàng miếng nào cỡ chục năm thì đó không gọi là "giết" chứ là gì nữa. Lên ăn mà mạnh ai nấy ăn, ngủ mạnh ai nấy ngủ, nàng quay mặt vô vách, chàng quay mặt ra ngoài, mỗi người giữ 1 chìa khóa, mỗi người đi 1 chiếc xe, cái đó thành ra địa ngục. Càng học giáo lý, thấy đức phật có những chiều sâu khủng khiếp lắm.

Các vị thầy trong chùa có 30 chục ông sư mà có 1 ông không được ai nói chuyện tới, các vị thầy khiếp không? Có lúc ngài hòa thượng Giác Đăng, không biết các vị bận chuyện giáo hội sao tui không thấy ai nói chuyện với ai hết, các vị với nhau sao tui cũng không bận tâm, mà cũng không nói chuyện với tui nữa, tui nhột chứ, cuối cùng tui phải lên tiếng tui hỏi - Hình như trong chùa mình có chuyện gì mà tui thấy chư tăng không có nói chuyện với con? Ngài mới cười, lúc này ngài mệt tại vì công chuyện giáo hội dồn dập, sư Đăng sư cười, sư qua đây mà sư tiếp tục theo kiểu như VN mình chủ yếu đi chơi, còn ở đây công việc khiến cho người ta không có thời gian để thờ, chứ nói ai mà dòm ngó cái feeling của mình, họ không có thời gian vì họ mệt lắm rồi. Bên đây hãy bỏ bớt đi, đừng có ngại quá, kiểu như bên VN mình tôi ngày thoát khổ.

Cho nên chuyện mà đức phật nói "giết" nghĩa là không dòm ngó tới nữa. Tui nói về 4 hạng ngựa...1:18:44 Cảnh duyên, có tất cả 24 duyên. Thí dụ ngài nói rằng các pháp support nhau có lúc bằng nhân duyên, có lúc bằng cảnh duyên, có lúc support nhau bằng vật thực duyên, bằng thiền duyên. Nó support nhau bằng thiền duyên là sao? Thiền có bao nhiêu chi thiền? Tầm, tứ, hi, lạc, định và ưu. Bảy. Học lên trên có 7 chi thiền lận. Pháp bất thiện cũng là chi thiền. Bởi chữ jhana không có nghĩa đơn giản là hành thiền không, mà còn có nghĩa là thiêu đốt. Pháp ác thiêu đốt pháp thiện cũng gọi là thiền. Cái đó chưa học tới thì đừng có bật ra, nhiều khi bị khủng, í là mới học thì mình nên biết là 1 2 3 4 59 10, nhưng học đâu có số âm, con người ta mới lớp 2 mà bắt học tới số âm, về chỉ có nước cắn lưỡi chết cho nên...Đại khái, cao học của vi diệu pháp mình sẽ học tới những khái niệm rất lạ. 1:19:43

[18/02/2022 - 07:28 - 77july2015]

1:19:43 1 người tu hành ngon lành như vậy lại do bất thiện trợ thiện thiện. Chứ mình học A tỳ đàm tiểu học thì mình chỉ biết thiện với thiện, ác với ác thôi, nhưng mà không. Trên phân tích cho mình thấy rằng có những người tu hành cả đời ngon lành, thanh tịnh như vậy vẫn bị xem là cuộc tu thiện đặt trên cơ sở bất thiện.

Thí dụ, dù họ chỉ cần, trong bắc tông họ có 1 câu, 1:20:10 luân trắc ngữ tu di sơn mạc trắc cô nhi trắc tử, chẳng thà thường kiến của mình nó lớn như mình nhưng tư duy đừng đoan kiến nhỏ như

hạt cải. Đoạn kiến chỉ cần nhỏ xíu thôi cũng nguy hiểm. Đoạn kiến là không kiếp trước, không kiếp sau, không thiên đàng, không địa ngục, không thiện, không ác; thứ đó còn gì nữa mà tu. Chẳng thà mình chấp có thiên đàng, địa ngục và chấp luôn cái linh hồn. Mặc dù chấp bậy thiệt nhưng ít nhất mình cũng còn biết làm phước. Bởi cho nên trong kinh có nói là ninh trắc hữu như tư duy sanh mạc trách ngôn giới tử 1:20:48 . Giới tử là hạt cải.

Từ cái lí đó mình mới suy ra rằng, lên cao học A tỳ đàm giải thích rằng: Nhiều khi 1 người tu hành cả đời nhưng mà họ đặt cơ sở của họ lên trên niềm mơ ước của họ về 1 cõi vĩnh hằng nào đó, hoặc suốt đời làm thiện họ có thể tham gia phái đoàn nào đó phục vụ nhân loại nhưng trong thâm tâm họ vẫn mơ ước 1 tương lai trên đó có tiên đồng, ngọc nữ, mây trắng, bò câu, nai vàng, thỏ cỏ xanh, mấy con thỏ, mình sẽ làm 1 thiên thần có cánh, mình bay, ghé ông này ông kia vui, dưới có trăng thanh gió mát, chỉ toàn là.. - hiền chứ, sao không hiền nhưng trong phật giáo mình nói là những người làm lành mà mong như vậy thì các vị xem là thiện nằm trên cơ sở bất thiện, thiện mà có cội rễ bất thiện.

Vấn đề nằm chỗ đó, hoặc là pháp bất thiện được trợ bằng vô kí. Thí dụ, con mắt mình bản chất là không thiện không ác, đức phật ngài cũng có con mắt vậy và những cảnh con mắt nó thấy cũng không thiện không ác. Thí dụ cái bàn, ghé bản thân tui nó đâu có tội tình gì, đâu phải là thiện hay bất thiện. Nhưng khi mình nhìn tui nó mà nó làm mình trở nên tham, sân thì bản thân nó vẫn là vô kí trợ cho bất thiện.

Hoặc tiền sinh duyên, trợ sinh duyên. Có những trường hợp duyên rất lạ trong giáo lí A tỳ đàm dạy cho mình biết. Thí dụ có những pháp trợ cho A: A trợ cho B bằng cách vắng mặt đi, hoặc A trợ cho B bằng cách cùng có mặt. Thường mình chỉ biết là, đã gọi là trợ duyên thì phải cùng có mặt chứ, nhưng không, nó trợ duyên bằng cách nó vắng mặt. Giống như bây giờ, các vị muốn tui ngồi ghé này thì bắt buộc các vị phải bỏ ghé các vị đi chứ sao tui ngồi chổng lên các vị được. Tui muốn sư Đẳng ngồi ghé này thì ok tui phải bước ra khỏi ghé này. Chuyện sư Giác Đẳng ngồi trên ghé này phải nhờ chuyện vắng mặt của tui. Trong Vi diệu pháp thì trường hợp đó là... Đó là lí do A tỳ đàm được trình bày nhiều cách và cách nào cũng có người đắc quả.

1:23:29 Tất cả đều là của phật cả nhưng không có nghĩa là, đại khái 1:23:41 1 bên người ta cầm cho mình con gà, 1 bên người ta đưa mình đĩa gà xé, 1 bên người ta đưa cho mình viên thuốc bổ. Họ cầm đưa mình con gà chưa làm lông gì hết, gà còn biết đi; có người họ cầm nguyên đĩa gà - Ê, mới ra khỏi bệnh viện, cầm ăn cho nó bổ. Có người thì không đưa mình đĩa gà mà chỉ đưa mình viên thuốc, bảo là trong đây có gồm các vitamin và canxi... Có người họ đề mình ra, chích vô mông cái pặp, có con gà nằm trống, mình cũng hết bệnh nhờ có con gà ở trống. Có những người họ sống hàng mấy năm trời bằng các sinh tố. Bình thường mình ăn gà, cá, tôm, trứng, nấm, rau, quả gì đó thì người hôn mê vẫn được tiếp sức bằng nước biển, thuốc vậy đó. Trong đó có những thứ tương đương với những thứ kia mình mới sống được, không giống lắm mà cũng phải tương đương họ mới sống nổi.

Với Vi diệu pháp có người họ có duyên, nếu rằng họ tốt thì họ ăn, như con nít phải chơi, phải nghiền ra, lấy khăn lau miệng cho nó; như phật tử chùa mình chắc phải vậy thôi, chứ dứt cho ăn mà không có cái khăn nào nó ọc ra ngoài, nó phun ra. Nếu các vị có răng cở đàng hoàng thì tui chỉ chỉ ra vườn rau là tự ra nhổ rửa ăn nhai rào rào. Đó là những người đại căn, đại kiếp, đàng này nếu như tuệ căn hoặc nhân duyên ít quá, mình ốm nhách, quặt què.. còn không chịu nuốt nữa.

1:25:51 Nếu mình trang bị những thứ này từ khi mình gặp đức phật, mình đỡ mệt, nhiều người gặp đức phật ngài nói 1 câu thôi, họ đắc. 1 buổi chiều, đức phật ngài đến 1 thị trấn xa và hẻo lánh, có 1 lò gốm, có 1 cái kho chứa đất sét, rom, củi, có 1 ông tu sĩ đang ngủ qua đêm ở đó, Phật xin ngủ nhờ, ông chủ mới nói - Tui không tiếc gì với ngài, nhưng trong đó có 1 ông rồi (Thời đó, họ đối với tu sĩ họ quý lắm) - Nếu ngài với ông chịu ở chung, nhà kho 2 người. Ngài vô nhà kho nói với ông tu sĩ đó - Tôi nay ta ngủ ở đây được không? Có làm phiền ông không? - Tui ở góc này, ông ở góc đặng, đâu ai phiền ai. Ngài thì ngồi thiền suốt đêm, ông ngồi đó. Trời gần sáng, ngài hỏi tu ở đâu, ông mới nói - Tui ở xa lắm, tại tui nghe tiếng sa môn Cồ đàm, tui tìm đến xuất gia mà đây đến đó xa quá đi, không biết đi chừng nào tới, tui đang đi bộ. Mà ông đâu biết đức phật đang ngồi trước ông. Ngài nói - Vậy cũng tốt. Muốn đi đâu đi nhưng mà có cái này tui muốn nói cho ông nghe. Ngài nói cho ông

nghe về 4 đế, theo cách đơn giản của ngài. Tất cả mọi hiện hữu là khổ. Tất cả mọi cái khổ đều đi lên từ ái. Tất cả khổ đều có điểm chấm dứt đó là niết bàn. Con đường đi đến niết bàn chính là bát chánh đạo. Ông đắc A na hàm, khi ông đắc ông biết ai ngồi đó liền. - Phật tổ giỏi quá, ngài dạy cho con, cả đêm con ngồi bên núi thái sơn mà con không biết. Phật nói - Trong giáo pháp Như Lai, không biết không có lỗi. Còn gì để nói nữa, làm gì có chuyện tình cờ. Mà ở đây cờ là viết tắt của chữ cảm, tình cảm chứ không phải tình cờ đâu. Cái ông xin ngài đề xuất gia, ngài biết nhân duyên của ông. Ngài đi về Kusinara rồi có biết tại sao không? Anan nói - Bạch thế tôn, người như thế tôn phải niết bàn ở nasaraha hoặc savadhi những phồn hoa đô thị chứ không phải niết bàn ở đây. - Không, nhân duyên chúng sanh cần Như Lai. Người như ngài về 1 chỗ hẻo lánh cũng sẽ thành chỗ phồn hoa, người như ngài mà đi về những chỗ phồn hoa thì những chỗ hẻo lánh ai về đây. Ngài về đó mới độ được ông Subhadda chứ, bởi vậy mới là Phật, còn như mình thì mình mới là mình thôi. Ông xin xuất gia, ngài nói - Chư Phật không độ nhưng xuất gia thì cũng cần có y bát. Ngài búng tay 1 cái là 1 núi y, 1 núi bát luôn, nhưng mà ngài biết mọi chuyện nhưng mà ngài không cho ông đi tu được. Ngài nói vậy - Có y bát thì ta sẽ tu, nhưng bây giờ trời sáng rồi, đến lúc ta đi khát thực. Ngài đi lát, nắng cao mới thấy rít nó bu lại, ngài biết rồi. Lúc đó có chư tăng đến gặp ngài, chư tăng, Phật tử đây, mới nói - Đâu quen ngài đâu. - Đó là sư huynh các người. Bắt đầu thăm rồi, thì ra ngài biết cái duyên của ông. Ngài biết ông đắc A na hàm rồi ngài biết nghiệp phước của ông. Ngài không thể nào sống qua được cái ngày đó vì tuổi thọ của ngài đã hết rồi. Có con dạ xoa biến thành con bò nó giết ông. Tại sao như vậy? Vì ngày xưa ông là 1 trong 5 công tử giàu có, vào 1 ngày lễ lớn mới mượn 1 cô kỹ nữ vào vườn hoa để vui vui, xong 4 chàng thấy con nhà người ta vàng bạc tiền nhiều quá, 4 chàng bèn cho lên đường. Cỗ chết, cỗ hận - Sông có thể cạn, núi có thể mòn, tình yêu đó chưa bao giờ thay đổi. Từ đó căm thù kẻ như sông cao biển rộng tới đâu, 5 chàng này có mặt là ở đó có nàng, mà nàng có mặt là nàng vạ hợng cho mà chết. Kiếp cuối cùng, khi 5 vị này kiếp chót gặp Phật toàn thứ dữ không, ông đang đi gặp Phật giữa đường - Bạch thế tôn, thuyết pháp cho con nghe. Thế tôn thuyết pháp cho ông nghe cái câu: Thấy chỉ là thấy, nghe chỉ là nghe thì ông cũng chết dưới tay bà đó. Mà 5 người đều chết ở 5 nẻo đường khác nhau trên đất nước Ấn Độ mệnh mỏng. Bà là dạ xoa mà, bà luôn ra tay trong 1 hình thức đó là nhập vào 1 con bò, bà nhập vào 1 con bò, bà khiến con bò nó húc, ở Ấn Độ thì bò thiếu gì, nhắm mắt cũng gặp bò nữa mà. Đầu bò của Tây Ban Nha, bò húc chết đây. Mà thêm cái này con bò húc không phải bằng sức của nó mà nó húc bằng sức của con quỷ. Vị này cũng là 1 người trong cái danh sách của nó. Nó giết xong rồi thôi. Cho nên trong kinh mới nói đừng làm ác 1:31:24

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**